

ZKOUŠKA RÁJEM

THRILLER

Nezůstane kámen na kameni.

ADAM STERNBERGH

Daisy přesně ví, co od svého dvouletého manželství s Craigem právě teď potřebuje. Uvědomuje si ale také, že jejich vztah může snadno skončit v troskách. A tak zosnuje plán: v den výročí svatby pozve svého muže na neznámé místo daleko od New Yorku. A tam mu předá dárek – týdenní pobyt na chatě uprostřed lesů, kde se budou moci díky přírodě, klidu a terapeutickému programu navzájem opravdu poznat a znovu k sobě najít cestu. Každý den dostanou jednu otázku, na kterou by měl jeden druhému upřímně odpovědět.

Craig má o své budoucnosti dost jasnou vlastní představu. Připadá mu, že právě večer společného výročí je nejvhodnější příležitostí všechno rozseknout a odejít. Brzy se ale ukáže, že jeho tajemství je to nejmenší a nejméně třaskavé z těch, která před sebou navzájem mají.

Co každý z nich udělá, když se oslava výročí nakonec zvrtné nejen v boj o vztah, ale i o život?

„Překotně ubíhající a vzrušující thriller.“

– Laura Dave,
autorka bestselleru *New York Times* *Jeho poslední slova*

ZKOUŠKA RÁJEM

ADAM STERNBERGH

ZKOUŠKA RÁJEM

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

The Eden Test © 2023 by Adam Sternbergh

Published by Flatiron Books, New York

Translation © Dina Podzimková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-271-7185-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-7184-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-304-9 (print)

*Věnováno Julii,
samozřejmě.*

Myslím, že Eva k Adamovi vzplála
nikoli v zahradě, jež byla plná krás,
nikoli v zármutku, že zklamal ji v ten čas,
ale až když s ním poté za branami stála
a byla noc.

– BERTHA TEN EYCK JAMES, „EVA A ADAM“

Pár, to jsou spiklenci hledající zločin.

– ADAM PHILLIPS, *MONOGAMIE*

PROLOG

ŠESTÝ DEN

Soukromá sanitka s rachotem zajede na šterkovou příjezdovou cestu a zaparkuje šikmo k chatě. Pulzující světla v tmavnoucím večeru cákají na stěny a okna domku rudou barvu. Venku již stojí trojice aut: jedno patří majitelům budovy, druhé správci pozemku – obě zrovna dorazila –, třetí vůz záchranáři nepoznávají.

Z kabiny sanitního vozu vystoupí dva zdravotníci obtěžkaní resuscitačním vybavením. Z jejich pohybu ale není cítit naléhavost. Dnes v noci není koho zachraňovat.

Přijeli jen vyzvednout tělo.

Řidič za pulzování kroužících světel dojde k zadní části vozu, mine jméno společnosti RAJSKÁ NADACE, nastříkané na boku sanitky. Otevře zadní dveře, sáhne po skládacích nosítkách a uvolní je ze závěsu.

Zvláštní, napadne ho, zatímco si jde po své práci. Přijeli až sem, doprostřed lesa, aby odsud celou hodinu vezli v sanitce tělo do nejbližší nemocnice o dvě města dál. Tam pak bude ležet v márníničním mrazáku a čekat na ohledání, potom ho znovu naloží do auta a pošlou do pohřebního ústavu, nabalzamují, zavrou do dřevěné bedny a pohřbí do díry pod žulovým kamenem.

Nebo by ho mohli prostě nechat v lese, pomyslí si. Ať les to tělo pohltí.

Prach jsi a v prach se obrátíš.

Můžeme to přikrašlovat květinami a obřady, jak chceme, běží řidiči hlavou, ale nakonec jsme všichni jen organická hmota, která čeká, až postoupí do další fáze.

A pokud jde o duše, kdo ví?

Řidič s nosítky chvíli zápasí a nakonec je ze zadní části vozu vyprostí hrubou silou. S cvaknutím vysune kolečka a rozjíždí se jimi po štěrkové cestě k chatě. Zpoza druhé strany sanitky se beze spěchu vynoří jeho šéfová.

Když si ho všimne, zavolá na něj jménem a zvedne dva prsty v rukavicích.

„Cože?“ řekne řidič a zastaví se.

„Potřebujeme obě,“ odpoví ona.

„Obě nosítka?“

„Přesně tak. Přijeli jsme pro dvě těla,“ řekne.

PRVNÍ DEN

TMA A SVĚTLO

I

Ženu jménem Daisy může jen těžko někdo brát vážně. Věřte, že ona o tom ví své.

Dlaní uhladí záhyby ubrusu. Všechno musí být dokonalé. Pod rukou vnímá přes lehký a měkký ubrus desku stolu, ze které lezou třísky.

Cítí úzkost a nervozitu – ta ji překvapuje. Jde přece jen o *něj*. Jde jen o *ně*, kteří jsou spolu tři roky, z toho dva jako manželé. Ale tahle práce, tyto přípravy v sobě mají něco, co v ní budí rozechvění. Tenhle pocit dobře zná z let, která strávila na jevišti: tu chvíli předtím, než představení začne, než se všichni nahrnou do zákulisí, než lidé umlknou a světla potemní – je to okamžik plný očekávání a možností, když přijde inspicient, zaklepe na dveře šatny a upozorní vás, že za pět minut se hraje.

Za pět minut začínáme.

Díky, za pět, odpovíte vy.

Tenhle okamžik miluje. Tu chvíli předtím, než přijde ta chvíle. Zkontroluje stůl a vrátí se ke své práci.

Třeba za to může to žoviální *i*, napadne ji, to písmeno zasazené doprostřed jejího jména – *Daisy*, *Sedmikráska* – ho velice úspěšně připravuje o veškerou vážnost. Nebo je to možná tím pokusem doplnit tohle *i* kytičkou se zaoblenými lístky – zkrášlit své květinové jméno obrázkem sedmikrásky. Přesně tohle ona, dospělá dvaatřicetiletá

žena, udělala u podpisu, jímž stvrdila smlouvu o pronájmu téhle chaty. Byl to malý soukromý vtípek, kterému neodolala. Poté, co sepsala jejich životní příběhy, problémy, hlavní témata, historii, poté, co podrobně vylíčila jejich společné naděje i sny, vyplnila formuláře, zodpověděla otázky a písemně se vzdala všech možných práv – tolika různých práv –, poté, co zaplatila tučnou zálohu a předala vše zástupkyni nadace, která se na ni usmála, zastrčila formuláře do složky a uschovala je a pak jí potřásla rukou a ujistila ji, že zrovna udělala nejdůležitější rozhodnutí svého života.

Sedm dní. Sedm otázek. Navždycky změnění.

Tak zní jejich slogan.

Daisy urovná ubrus.

Uvidíme.

Taková krize legitimacy se žádného jiného květinového jména netýká, pomyslí si. *Lily* zní stoicky a elegantně, *Rose* luxusně a vznešeně, *Iris* neochvějně, *Ivy* zajímavě, ale *Daisy* – Daisy je panenka, trdlo, potrhlá holčička, ta nejprostší a nejobyčejnější z květin. A pochopitelně, kdykoli vyrazí na konkurz – s pěkným účesem, nalíčená a v šatech, které jako by křičely *zbožňujte mě, prosím* –, vždycky nevyhnutelně někdo nejprve okomentuje její jméno, ten spolehlivý prostředek k prolomení ledů. Vejde s dychtivým úsměvem, *dobrý den, dobrý den*, oni se zadívají na její fotku, pak pohlédnou na ni a pak až moc často někdo pronese: *Daisy? – jako ta z Velkého Gatsbyho?* Nebo ještě hůř: *Daisy – jako Daisy Dukeová? Z toho starého televizního seriálu?* Tu a tam se najde i nějaký skutečný staromilec a nelibozvučně zanotuje: *Daisy, Daisy, give me your answer, do – I'm half crazy, all for the love of you!*

Ona se většinou jen zasměje, přikývne a věnuje dotyčnému navcvičený úsměv, což umí velmi dobře – je koneckonců herečka. Jasně, budu ta vaše Daisy, kterákoliv Daisy, jakou chcete, pomyslí si a pak se s veškerou vážností pustí do práce: prodat se, odříkávat cizí slova, jako by byla její vlastní, ztratit sebe samu a být tím, koho z ní chtějí mít, oslnit je.

I tohle umí dobře.

Zvedne dva zdobené stříbrné svícny, které našla schované ve skříňce v kuchyni mezi pavučinami a nesourodou směsí hrnků na kávu. Když je drží v rukách, cítí, jak jsou těžké, jako nějaké trofeje. Všimne si vlastního odrazu ve zvlněném skle okna chaty a představí si samu sebe, jak pronáší projev na předávání cen, řeč, kterou si od útlého dětství nacvičovala před zrcadlem v každé koupelně. *Chci prostě poděkovat všem, kdo ve mě věřili – kdo věřili v holku z Wisconsinu, která měla svůj sen.* Svírá svícny v rukách a pohlíží na ně s přesvědčivě překvapeným výrazem. *Vážně? Duž? Pro mě? Prosím vás. Jsem jen šťastná, že jsem byla nominována.*

Pak je postaví doprostřed stolu, v jejich složitě zdobených stříbrných bocích je zateklý starý vosk ze stovek předchozích večerů. Běží jí hlavou, kolik dřívějších obyvatel této chaty dělalo přesně to, co teď provádí ona: prostírali stůl, zapalovali svíčky a navzdory všemu doufali, že se jejich život zázračně změní. Přemýšlí, kolik asi dalších párů potýkajících se s problémy už tu pobývalo, kolik už si jich objednalo toto útočiště, uniklo k tomuto jezeru v lesích, aby se pokusilo zažehnout jiskru, která oživí a zachrání jejich vztah.

Stářím chaty si není jistá, ale na břehu jezera už musí stát celou věčnost, pomyslí si. Spíše než že by ji tu někdo postavil, působí, jako by vyrostla z lesního podrostu. Je dost stará na to, aby měla pokroucená dřevěná prkna a kuchyň plnou zásuvek, které tak úplně nedovírají, a také vitrážová okenní skla, která pokrývují výhled na jezero. Daisy vidí, že obloha venku vstupuje do onoho okamžiku temnoty, v němž se rozpíjí linie obzoru; siluety černých borovic lemují vzdálený okraj jezera. Jak se tak dívá, uvědomí si, že je tu ticho, takové, že ve snaze mu naslouchat napíná uši – ticho, které překonává všechno, co kdy zažila v Brooklynu. Pokud je v tuhle hodinu na jezeře další živá duše, pomyslí si, rozhodně se dobře skrývá.

Představuje si samu sebe jako nějakou jinou ženu v dávných dobách, která nosí zástěru a čepec a žije v domku díky svému důvtipu a dovednostem venkovanky jen za světla svíček a petrolejových lamp. Ona oproti tomu má své špinavé blond vlasy nedbale sepnuté na temeni hlavy a na sobě džínové kalhoty s laclem – svůj

spolehlivý herecký oděv na zkoušky v divadle, pytlovitý a pohodlný. Říká o těch kalhotách, že je to její *kašlací* úbor – pokaždé, když si je oblékne, si řekne: *Kašlu na to*. Není prakticky nic, co by se v lacláčích nedalo udělat, to je její motto.

Jemu se její kalhoty s lacem ze začátku líbily. *Zbožňoval* je. Ještě mu připadaly tak nějak sexy. Líbilo se mu, jak snadno sklouznou k zemi – k tomu, aby se sesunuly na hromádku u jejích kotníků, stačilo jen rozepnout dvě patentky. Ten první rok, kdy byli spolu, ten první bláznivý rok je v jeho přítomnosti nosila, když společně lenošili – a pod nimi neměla už nic. Trávili spolu víkendy jako dva vyhnanci, schoulení a ukrytí před světem, zalezlí v mrňavém bytě jednoho z nich v Brooklynu, a oblečení bylo zcela nepovinné. On se vydával ven jen pro croissanty a kávu z pekárny na rohu. Zbytek doby se tulili k sobě a četli si v tlustých víkendových novinách, těch opravdových papírových, jejichž stránky ležely všude kolem jako plány k nějakému nestoudnému vloupání. Jejich těla byla propletená na její pohovce z bazaru, prsty měli špinavé od másla a tiskařské černi. To bylo na začátku, v tom dobrém prvním roce. Pak se sestěhovali. Pak se vzali. Teď, o tři roky později, jsou tady. Dva z těch roků strávili jako manželé a nyní stojí na pokraji týdne, během kterého se mají společně rozhodnout, jestli jim vůbec ještě stojí za to spolu pokračovat. Víkendové noviny dávno nekupují, on si pořídil iPad, sacharidy vyřadil z jídelníčku a její gauč z druhé ruky už dávno nechali stát na chodníku.

Na prostřeném stole urovnává zašlé stříbrné příbory. Na chvíli se zastaví. Měli by sedět vedle sebe, nebo tváří v tvář naproti sobě u kulatého stolu? Kdysi četla, že smyslem kulatých stolů je, že nikdo nesedí v čele, není tam žádná hierarchie. Na prvním rande seděli u malého kulatého stolku v sushi restauraci pod úrovní ulice, stěny sklepního prostoru byly počmárané japonskými graffiti. Ona seděla v kóji u zdi, on na židli naproti a byla tam taková tma, že ve světle jediné prskající svíčky se jeho tvář mihotavě objevovala a pak opět mizela. *Provdám se za tebe?*, napadlo ji trochu absurdně, jak ho sledovala v záři skomírajícího plamene. Toho večera si dali

několik skleniček saké a on pak vklouzl do kóje vedle ní. Takhle namáčknutí na sebe potom seděli a jedli a přitom se dotýkali ramen. Dezert si dali napůl. Z rozmaru, a protože byla dávno opilá, mu slízla kapku crème brûlée z brady. Měl na ní strniště. Začervenal se. Byla nestydatá. Zasmála se. V tu chvíli jí bylo jasné, že on je ten pravý. A ještě lepší bylo, že věděla, že on ví, že ona je ta pravá.

O rok později se vzali pod jabloní v údolí řeky Hudson.

Vlastně nedaleko odsud, pomyslí si.

A pokud jde o dnešní večer: naproti sobě jako diplomaté při vyjednávání.

Ucítí z kuchyně se linoucí vůni pečeného kuřete, které je téměř hotové.

To se na to podívejme. Jaká je hospodyně.

Kuře převázané provázkem strčila do prastaré trouby před hodinou, pak nahoře v ložnici vybalila z tašky svoje věci a oblečení, které narychlo spakovala pro něj. Ve vzkazu, který mu nechala doma na kuchyňském stole, stálo v osm večer, Daisy ale ví, že doprava z města bude jako zlý sen. Už se blíží devátá, stmívá se, a on ještě ani nezavolal, ani nedal vědět, že pozvání nalezl. Ne že by tu měla zrovna spolehlivý telefonní signál.

Celé je to samozřejmě překvapení. Dárek pro něj k výročí.

Není si jistá, co udělá, pokud se neukáže. Ale vlastně ani přesně neví, co bude dělat, pokud přijede.

Začíná být taková tma, že jestli už alespoň nesjel z dálnice, bude ji zatraceně těžko hledat. Sama sem vyrazila během dne, zatímco on byl v práci, nasedla na autobus směřující na sever a potom ji vyzvedla ta samá zástupkyně Rajské nadace, organizace, jejímiž jsou tento týden hosty a které předala úděsně velkou část svého výdělku za vystoupení v televizi. Její reklamy vídala v New Yorku dlouhá léta. V metru, na billboardech – *Sedm dní, sedm otázek, navždycky změnění*, trvalý příslib, výstižný slogan – a na všech plakátech byli také ti dva, usměvavé tváře šťastných terapeutů, doktorů Kita a Bridget Ardenových, kteří slibovali, že vás zachrání. Sami se v ranních televizních pořadech a podcastech označovali za intenzivně sezdané.

„Nejsme šťastně svoji, ale *intenzivně* svoji,“ říkali vždycky a drželi se za ruce. A každá ta reklama lákala k novému začátku, úniku do útočiště pro páry v nesnázích, přesně jako jste vy.

Po dlouhé jízdě plné odboček směřující hluboko do monotónních lesů zástupkyně nadace zastavila na štěrkové příjezdové cestě před chatou, předala Daisy klíče a mapu s vyznačenou trasou k nejbližšímu obchodu s potravinami, vzdálenému hodinu cesty, a také dva speciální sáčky s instrukcí, že do nich mají na týden schovat své telefony. Žádný kontakt s vnějším světem, žádné rozptylování. Pak doprovodila Daisy ke vchodu a na závěr jí při loučení ve dveřích předala dlouhou bílou obálku.

Na přední straně stálo zdobným zlatým písmem: *Ot.1.*

První otázka. Ze sedmi.

Daisy letmo mrkne na obálku, kterou nechala ležet na stolku a která tu teď čeká na jejího manžela.

Otočí vývrtkou, odzátkuje láhev a postaví ji doprostřed stolu. Přemýšlela, zda vůbec podávat víno, protože ví, že si potřebují promluvit o spoustě věcí a že ona pít nebude. Ale zároveň je jí jasné, že on bude chtít skleničku, hned jak dorazí. Po tak dlouhé cestě to bude to první, na co se zeptá.

Dlouhou dřevěnou sirkou zapálí obě svíčky v těžkých stříbrných svícnech. Zatřepe zápalkou, uhasí ji a sleduje, jak se k potemnělému stropu v záhybech vznáší pentlička kouře.

Pak ustoupí a prohlíží si své dílo.

Dokonalé.

Show může začít.

Sedm dní. Sedm otázek.

Navždycky změní.

Tak zní ten slogan.

Týden na záchranu manželství.

Ví, že je to radikální krok, ale takové jsou někdy potřeba.

Myslí na otevřenou operaci srdce, kterou kdysi podstoupil i její dědeček. Uspí vás, otevrou hrudní koš, vyjmou z něj srdce a zastaví ho, aby ho mohli opravit.

Pak vás opět pečlivě složí dohromady.

Dobře, řekne si a otře si ruce o přední část lacláčů.

Pojďme pacienta otevřít a zastavit jeho srdce.

2

Craig neví, kde je, a má zpoždění – samozřejmě. GPS mu přestala fungovat už před mnoha kilometry a ve svitu dálkových reflektorů vidí jen stromy. Stromy, stromy a další stromy: kdo by to byl řekl, že je tu tolik stromů? Celý týden padal takový ten déšť pozdního léta a nezpevněná cesta je teď řádně rozbahněná, auto v blátě prokluzuje a vrávorá. Šine se dál rychlostí pětadvaceti kilometrů za hodinu. Má za to, že jede správně, ale kdo ví? Jak se někdo dokázal někam dostat před vynálezem satelitní technologie, to pro něj zůstává nejasnou záhadou. Ta doba mu připadá tak dávná a plná tajemství, jako když lidé ještě navigovali plachetnice podle hvězd.

Její vzkaz leží rozložený na palubní desce a jeho bělost se odráží v čelním skle proti tmavnoucí obloze. Stojí v něm: *Drahý Craigu* a pak krátké vysvětlení, čas, adresa a ručně nakreslené srdíčko a pod tím její jméno – *Daisy* – s roztomilou kytičkou místo tečky nad *i*.

Nesnáší, když to dělá.

Hodně štěstí k výročí.

Překvapení!

Ví, že bude našťvaná, on ale nemůže za to, že změnila celý jejich plán. Udělal přesně to, na čem se dohodli: odešel dřív z práce,

z kanceláře se vypařil už ve čtyři, unikl pozornému oku své nadřízené a pak zamířil domů, aby se tam mohli setkat, v pět hodin se hodit do gala a zajít na večeři do své oblíbené místní restaurace. Ne do té nejlepší v jejich brooklynské čtvrti, dokonce ani do druhé nejlepší, ale tam, kde se dá vždycky spolehlivě sehnat stůl, pokud jste ochotni jíst před šestou večer. Potom brzy z večera film – v místním kině, nebo kdyby se jim nechtělo, tak doma. Pak možná sklenička na dobrou noc, možná dvě. Takový byl plán. A není nic, co by měla Daisy radši než vytváření plánů a jejich dodržování.

Ale když vešel do jejich bytu – bum. Daisy nikde.

Byt zel prázdnotou.

Na vteřinu – na jednu závratnou, ohavnou vteřinu – ho napadlo, že ho možná opustila. Právě dnes večer, v den jejich výročí. Nebylo by to absurdní? A pak si všiml toho vzkazu. Ležel na kuchyňském stole, stejně banálně jako připomenutí, že má dojít pro mléko.

Je pryč? pomyslel si. Se stále ještě staženým hrudníkem přistoupil ke stolu a obezřetně si vzkaz měřil očima.

Rozložil ho.

Drahý Craigu.

Pozvání. Adresa.

Překvapení k výročí.

Jakmile to dočetl, zavolal jí. Nezvedala to. Pak vyfukal do svého telefonu adresu, kterou mu nechala ve vzkazu. Když uviděl, jak se tam jede, zasténal. To jako vážně? Odhadovaná doba cesty: tři hodiny dvacet dva minut, po cestě samé červené linky dopravních zácp. Všechny tepny směřující z města ucpané, ohavné a rudě pulzující jako nějaká hrozivá diagnóza, kterou vám předloží lékař.

Volal jí ještě šestkrát, zatímco vztekle postával v jejich prázdném bytě, ale stále nikdo neodpovídal. Nečekal, že se ten večer vyvine takhle. Pak neochotně nasedl do auta a vyrazil. Ze všech dnů zrovna dnes. Copak měl na výběr? Následující hodinu a půl strávil v nesnesitelné zácpě, jak se snažil vykroutit ze svěrací kazajky New Yorku.

Na temné venkovské silnici si znovu zkontroluje telefon – stále bez signálu. *Zasraný zapadák*, pomyslí si – a pak odhodí přístroj na sedadlo spolujezdce. Pokouší se otevřít palubní přihrádka a jedním okem přitom sleduje klikatící se silnici před sebou. Je si jistý, že tam má mapu, takovou tu staromódní papírovou. Přehrabuje se v obsahu – je tam malá baterka s vybitými bateriemi, kartičky pojištění s prošlou platností – a nic nenachází. Mrkne zpátky na cestu právě včas, aby ještě stihl naslepo trhnout volantem a vyhnout se příkopu. Zatraceně. Světlomety přejedou shluk vytáhlých stromů.

Ty stromy, pomyslí si, vypadají jako čarodějnice. Hrbí se a čekají na to, až se svými zkřivenými prsty zmocní zbloudilých a ztracených.

Překvapení k výročí. Proč s tím dělá takové cavyky? Je to teprve jejich druhé výročí svatby. To první? Jasně, bouchne se šampaňské. Páté? Zvoní zvony. Ale druhé? Jaký je vůbec tradiční dárek k druhému výročí? Papírový? Kartonový? Z alobalu?

Ne že by jí nějaký dárek vezl.

Další věc, kvůli které bude našťvaná.

A když si vzpomene, jak složité manévroval, aby se vytratil dřív z kanceláře, což se té fúrii jeho šéfce, která ho už tak má v merku, rozhodně nezamlouvá. *Adios*, pomyslel si, když se opatrně odplížil a vyklouzl ze dveří. Craig neumí španělsky, ale slovo *adios* si vybavuje z vysokoškolského kurzu literatury. Je to zkrácenina slov „*A Dios vais*“ neboli „Jdeš k Bohu“, což je věta z Dona Quijota, románu, který Craig celé týdny nosil s sebou po kampusu a snažil se ho přečíst, ale nikdy se nedostal na konec.

No, pomyslí si, pokud ho jeho manažerka vyhodí, může si jejich virální marketing virálně propagovat bez něj. Může najít někoho jiného, kdo bude pročesávat účty na sociálních sítích a oslovovat potenciální influencery. On přece býval spisovatel – ne? Kdysi? Když se po vysoké přestěhoval z Michiganu do New Yorku? Když mu bylo asi pětadvacet? Zápiskník Moleskine v kapse? A v hlavě sny o tvrdových sakách a opileckých debatách s duchy Henryho Millera a Hemingwaye?

Jenže Henry Miller a Hemingway byli dávno mrtví, tvíd už vyšel z módy, a on sice snil o tom, že bude v New Yorku psát romány, ale kvůli stálému platu si našel práci v redakci časopisů. Pak se kvůli vyššímu platu nechal zaměstnat v reklamě. Pak začal dělat... no, ať už je to, co teď dělá, cokoli. Přesvědčování? Na jeho vizitce stojí ambasador značky. Pravidelně píše jen zprávy, které rozesílá influencerům na sociálních sítích, v nichž se je snaží naverbovat, aby si nechali zaplatit za to, že se objeví na nějaké akci a budou předstírat, že jim chutná jakási nová vodka. *Ahoj, jen navazuju na předchozí zprávu. Došla vám? Ahoj, tak co? Stačí jen ano, nebo ne.*

Co se týče zápisníku Moleskine, ten u sebe nosil pořád, ale jen na to, aby do něj sbíral ženská jména a čísla. Jak zjistil, dámy v tomto neosobním světě aplikací a swipování přitahuje starobylé kouzlo malé černé knížky. Líbí se jim máchnutí tužky, čmáranice na stránce, ta teatrálnost – a jeho těší listovat zápisníkem se všemi těmi jmény a čísly, která za třináct let v New Yorku nashromáždil. Přitáhnout pozornost žen mu nikdy nedělalo potíže – to zjistil hned zkraje. Jsou kluci, kteří mají talent. Jsou kluci, kterým to myslí. A pak jsou kluci, kteří vypadají tak dobře, že jejich vzhled funguje jako volná vstupenka. Zásluhy si za to připisovat nemůže, ale nechápe, proč by to neměl brát v úvahu. S blížící se čtyřicítkou mu také dochází, že tahle jeho propustka začíná být na okrajích poněkud ošoupaná.

Přesto zápisník občas vytáhne – i když je teď ženatý a *mimo hru* –, jen aby s pocitem nostalgie zalistoval deseti lety svých úspěchů. Půlka jmen z jeho zápisníku je už vdaná, polovina odešla z New Yorku a hrstka je falešná – nepravá jména, nepravá čísla; velmi rychle zjistil, že v New Yorku nikdo není tím, za koho se vydává.

Pak potkal Daisy.

I jejich románek probíhal bez swipování a apek; dohodil je, pěkně postaru, kamarád kamaráda. Večeře, film a drink. Jak dvorně. I ona byla zpočátku tajemná jako všichni, vrtošivá, nečitelná. Už dřív se naučil, že v New Yorku jde u většiny lidí o to, být

co nejhůře postižitelný, aby nikdo nepřišel na to, jak jste nudní. Ona ale nikdy nudná nebyla; byla – jak se to říká? – *neproniknutelná*. Odmítala nechat se zkoumat, zatímco on byl samozřejmě jako otevřená kniha, čestný člověk, velmi proniknutelný, nebo jí to alespoň říkal. *Jsem ten nejproniknutelnější člověk, jakého kdy potkáš* – takhle zavtipkoval hned na začátku a ona se rozesmála. Vzpomíná si, že to byl opravdový smích. Také si vybavuje, jak mu na jejich úplně první schůzce slízla z brady crème brûlée, jak překvapivý to byl pocit, jak nestoudný – až se rozechvěl. Vybavuje si, jak se během těch prvních měsíců o víkendech povalovala v jeho bytě v lacláčích, pod kterými na sobě nic neměla, a jak ty kalhoty bývaly častěji na podlaze než na ní.

A pamatuje si, jak si ji on, Craig, postupně, tvrdošjně, vytrvale a proti vši pravděpodobnosti získal a přitom se do ní bláznivě zamiloval.

Je to pravda. Zamiloval se. Tak je to tady, pomyslel si tehdy: velké milostné dobrodružství, závrtný románec, zamilování, jako když se vrhnete z útesu. Ten druh vztahu, o jakém se dočtete v románech, vídáte ho na filmovém plátně a sníte o tom, že vás potká, když se stěhujete na místo, jako je New York. A co byl on, pokud ne romantik? Neměl snad jako důkaz zápisník plný jmen? Ale žádná z těch žen nebyla Daisy, ani jedna, tehdy ne. Daisy byla krásná. Daisy byla zábavná. Daisy byla společenská a chytrá a okouzila všechny jeho přátele. A Daisy byla talentovaná – sakra, doslova sršela energií. Byla to úžasná herečka, kterou měl čekat jen samý úspěch. To viděl i on. Jejich první rok byl kouzelný. Úchvatný. Dost divoký na to, aby se rozhodli vzít.

A teď jsou tady.

Píše se jejich třetí rok.

Ona je samozřejmě pořád krásná, zábavná a okouzlující – občas, když se jí chce, když není úzkostná, mrzutá nebo uzavřená. A Craig pořád čeká, až Daisy udělá další krok v kariéře, až chytí štěstí za pačesy, aby se oba mohli povznést k cíli, jaký jim zpočátku přislíboval její talent. Ona ale odmítá hrát jinde než v podělaném

malém divadle v centru města za málo peněz a před poloprázdným sálem, ve kterém sedí samí namyšlení kretění. Dokonce se odmítá ucházet o jakoukoli televizní nebo filmovou roli, ne, na to je příliš *pocitivá*. Tak kvůli tomu se hádají.

A on samozřejmě pořád trčí ve stejné ubíjející práci, v tom samém kompromisu z kompromisu z kompromisu, protože New York je drahý a ona nevydělává – takže i kvůli tomu se hádají.

A je legrační, prolétne mu hlavou, jak rychle mohou tři společné roky a dva roky manželství člověku začít připadat jako celý život, jako rozsudek. Zvlášť jemu, chlapovi, který ve svém pokročilém věku osmatřiceti let nikdy předtím neměl vztah delší než osmnáct měsíců.

Možná ta závrať nemá trvat věčně, pomyslí si, zatímco jeho ruce svírají volant. Možná že když se zamilujete s tím pocitem, že jste se vrhli z útesu, tak nakonec padáte vzduchem tak dlouho, až se zaduněním dopadnete na dno.

Zavrtí se na sedadle řidiče. Oči upírá na silnici a ruce má v poloze za deset minut dvě. Přemýšlí o nadcházející noci, která už teď je plná překvapení. A ještě jedno další se chystá.

Na sedadle spolujezdce zavibruje jeho telefon a světlý obdélník displeje obráceného vzhůru se probudí k životu.

Rozsvícený přístroj osvětluje vnitřek vozu.

Textová zpráva.

Kde jsi?

Další textovka.

Už je po všem?

Nejsou od jeho ženy.

Kliknutím telefon znovu uspí, otočí ho přední stranou dolů a v duchu si začne znovu zkoušet připravenou řeč.

Věděl, že to bude těžká noc. Věděl to a připravil se na to. Naplánoval si to do posledního detailu. Brzký odchod z práce. Večeře. Film. Sklenička na dobrou noc.

A pak: *Musíme si promluvit.*

Věděl, že proslov je klíčový. Trénoval ho celé týdny. V práci se občas mezi schůzkami odplížil na toaletu, zkontroloval, jestli pod dveřmi kabinek neuvidí něčí boty, a pak si ho předříkával před zrcadlem, stále dokola mumlal ty vybroušené věty. Nepřestávalo ho udivovat, jak moc upřímně při tom působí. Ona není v tomhle vztahu jediná, kdo umí hrát, napadlo ho.

A proč by ne – *myslel* to upřímně. Vážně ho mrzelo, že věci dospěly až sem. Ale život je přece cesta. Různě se kroutí a občas netušíme, kam nás zavede. Někdy cestujeme spolu, jindy se naše dráhy rozejdou. *Ale v našich srdcích budeme žít dál* – ne, to zní, jako by někdo umřel. *Vždycky budeme spolu* – až na to, že by nebyli, v tom spočívá celý smysl té řeči. Ale ona je ve svých dvaatřiceti ještě mladá a on je taky poměrně mladý, je mu jen osmatřicet – rozhodně dost mladý na to, aby se stále mohl vydat do světa, ale ne zase tak moc, aby byl ochotný do konce života trčet ve vztahu, který nefunguje.

Strávili spolu tři skvělé roky, ale teď možná nastal čas, chystal se jí říct, aby si každý šel po svém a prožíval skvělé roky s někým jiným. Nebo alespoň skvělé měsíce. Skvělé noci.

Pokud šlo o ty *skvělé noci s někým jiným*, on k nim vystartoval trochu předčasně.

To ale neměl v plánu zmiňovat.

Třicet osm není příliš pozdě, táhne mu teď v autě hlavou. Je to jeho motto, jeho mantra, zatímco hledá v houstnoucí tmě jakoukoli známku toho, že se blíží k cíli. Zvažoval, že sem vůbec nepojede, že se prostě neukáže, ale to mu nepřipadalo správné. Tohle se přece na výročí nedělá. Tak jako tak to bude na hovno, pomyslí si, ale je potřeba udělat to tváří v tvář. Dluží jí to. A každý má vlastní představu o tom, co je správné, a co ne: *tohle udělám, ale tohle ne.*

Není právě toto definice morálky? Osobní soupis toho, co člověk je a není ochoten udělat?

Alespoň že nemají děti, říká si. Proboha, děti by všechno zkomplikovaly. Tenhle konkrétní problém pro ně – díkybohu – nikdy nebyl ve hře.

Telefon obrácený displejem dolů na sedadle znovu zabzučí.

Měl by jí odepsat?

Ne. Nejdřív se vypořádá s tímhle.

Pak mu to dojde – počkat... Pokud mu chodí esemesky...

Obrátí telefon a otevře mapovou aplikaci.

Halelujá, sakralujá.

Je zase ve spojení s civilizací, i kdyby jen na okamžik. Je to laskavý elektronický zásah shůry, jako vyslyšená modlitba, jako když k vám Bůh konečně otočí tvář a řekne: *Ano? Jak ti mohu pomoci?*

Až na to, že ten hlas, který teď slyší, nepatří Bohu, ale nějaké ženě. Říká: *Za 80 metrů odbočte doleva.*

Světla jeho vozu sebou prudce škubnou přes další shluk stromů a on konečně uslyší slova, o nichž si myslel, že nikdy neprijdou.

Za 500 metrů dorazíte do cíle.

O půl kilometru dál se sune krokem, mine příjezdovou cestu jednou, podruhé. Teď už kolem není nic než tma, ale když projíždí okolo potřeťi na zpátečku – auto se s kvílením probíjí koleji vyjetými v blátě –, zahlédne ji, pomalu na ni zabočí a jede po vinoucí se příjezdové cestě, dokud před sebou nespatří chatu. V obývacím pokoji plápolají světla. Zarámovaná v okně stojí nad stolem Daisy. Je prostřeno k večeři. Při svíčkách.

Má na sobě ty podělané lacláče, které nosí pořád.

Když zabrzdí, šterk zarachotí. Unavený po cestě vystoupí a protáhne se.

Sám pro sebe si přeříkává svou řeč.

Zastrčí telefon do kapsy, nejprve si ale znovu přečte tu vyčítavou zprávu, na kterou ještě neodpověděl – *Kde jsi?* –, a přemýšlí, jak dlouho bude její autorka čekat na odpověď. Signál ukazuje pár čártek, a tak odepíše *Zavolám brzy*, přidá srdíčko, zmáčkne „Odeslat“ a pak přístroj schová. Za pár hodin by měl být zpátky v civilizaci. Pak můžou začít skutečňovat jejich plán. Předpokládá, že Daisy to tu zarezovala – na jak dlouho? Jednu noc? Víkend? Na krátkou dovolenou jako překvapení k výročí?

Musí uznat, že je to milé gesto.

Jen načasování je naprd.

Otevře zavazadlový prostor a pohledem si změří dva kufry plné věcí uvnitř.

Týden s Lilith, jen oni dva, v Cabo San Lucas, aby měli všichni dost času vychladnout. Pak si už nadobro odstěhuje věci z bytu, kde bydlí s Daisy, do toho Lilitina. Tedy ne tam, kde Lilith skutečně žije, protože má manžela a dítě, ale do hnízdečka lásky, které si přes Airbnb pronajali na měsíc – než se všechno vyřeší. Do dvou kufrů si sbalil oblečení na dva týdny a pak také všechno, na čem mu v bytě záleží a o čem si myslel, že by Daisy po jeho odchodu mohla chtít rozbít nebo zničit.

Plus svůj výtisk Dona Quijota. Tentokrát ho dočte na pláži.

V osmatřiceti není příliš pozdě.

Zabouchne kufr a zamíří do domu, aby se postavil tvář v tvář své brzy již bývalé ženě, a doufá, že ji alespoň napadlo otevřít láhev vína.

3

„Tak jsi dorazil.“

„Jen taktak.“

„Jsem ráda, že jsi tady.“

„Málem jsem se ztratil. Poslední hodinu byla tma jako v pytli.“

„Doprava musela být příšerná.“

„Ve městě to byla noční můra. A můj telefon...“ Bezmocně pozvedne ztemnělý obdélník.

„Já vím. Ten můj taky.“ Účastně se na něj usměje a podává mu sklenici vína. Nalila dvě, aby je měla hned po ruce. Jednu pro něj, druhou pro sebe – i když ona tu svou nevypije.

Pozvedne sklenku. „Na překvapení.“

„Na překvapení.“

Připijí si a sklenice zazvoní.

Craig si pořádně lokne a rozhlédne se po chatě.

„Vyhovuje?“ zeptá se Daisy.

„Víno?“

„Chata.“

„Jasně. Působí útulně. Je skvělá.“ Hodí do sebe další dlouhý doušek a chvíli nato, jak si Daisy povšimne, provede ten svůj trik, při kterém nechá zmizet celou sklenici.

„Máme ji na celý týden,“ řekne Daisy a sleduje jeho reakci.

Šokovaně se na ni podívá. *Týden?* bleskne mu hlavou. „Ale co práce?“

„Je to dovolená. Potřebujeme ji. Neboj, s tvojí šéfkou už jsem to domluvila. No tak, sedni si. Pojďme se trochu uvolnit.“

Teď, říká si Daisy, udělal ten další trik, při kterém se objeví nová sklenice vína. Ani si nevšimnete, že by ji vůbec nalil. Jeho sklenka je prostě kouzelná, sama se vyprazdňuje a opět plní.

„Jaká je tu wifina?“ zeptá se Craig a znovu se napije. „Potřebuju být v kontaktu.“

„Žádná tu není. Ani žádné telefony. Jen my.“ Zvedne sáčky, které dostala od zástupkyně nadace. „Telefony máme dát sem. A pak je celý týden nemáme kontrolovat.“

„Ale co když se stane něco naléhavého?“ Pomyslí na textovky, které má právě teď v telefonu. Na Lilitino *Už je po všem?* a na to, že i ona má sbaleno a čeká, až budou moct vyrazit.

„Nadace s námi spojení navázat může,“ odpoví Daisy. „Jinak to počká. Jde o týden. Dřív to lidi dělávali každou chvíli – odjeli a zmizeli.“

„Ale co když budeme potřebovat pomoc my?“

„Je tu pevná linka.“ Ukáže na starobylý červený vytáčecí telefon na stolku u zdi, který je tam vystavený jako relikvie v muzeu. „Je to přímé spojení. Nadace nám někoho pošle.“

„Co je to ta ‚nadace‘? Uneslas mě k nějaké sektě?“ Ta poslední slova se pokusil pronést jako vtip, ale právě teď mu začíná docházet realita celé situace – rozsah toho „překvapení“, které pro ně naplánovala. Když viděl její vzkaz, předpokládal, že mají namířeno na večeři v nějakém venkovském městečku na severu státu, že se možná na jednu noc ubytují v tamním půvabném penzionu. Ale ona tuhle chatu pronajala na celý týden a očekává, že tu zůstanou, společně – a o samotě? On má ale rezervovaný let do Cabo a letadlo startuje zítra večer ve 20.40 z letiště JFK.

„Věř mi. Prospěje nám to,“ říká s úsměvem Daisy a dává si dobrý pozor, aby mu sdělila jen tolik informací, aby úplně nevybuchl. „Pojďme se najíst a já ti všechno vysvětlím.“

„Ale já mám klienty. Stálé zákazníky.“ Teď už prská a vytahuje obchodní žargon jako propustku z vězení.

„Ale no tak, vždyť tu práci nesnášíš.“ Vytáhne židli zpoza stolu. „Musíš mít strašný hlad. A víš co?“

„Co?“

„Něco jsem uvařila.“

Nevěřicně si ji prohlíží přes skleničku. „Tys vařila?“

Daisy se zasměje. „Já vím, já vím... Já, královna rychlého občerstvení.“ Doufá, že se Craig díky tomu vtipu uvolní. Takhle si večer nepředstavovala. I když věděla, že to tak bude. Jak by taky ne? Ten nečekaný vzkaz? Dlouhá cesta autem? Zná Craiga dost dobře na to, aby věděla, že po takovém překvapku bude nervózní, rozrušený, nepřátelský a bude se stavět na zadní. On překvapení nesnáší. Nebo přesněji, víc než cokoli jiného nesnáší pocit, že vy víte něco, co on ne.

Přesto, říká si Daisy – je tady. To je první krok.

„Teď to nevidíš, ale venku je jezero,“ řekne a ukáže na potměšlá okna. „Je nádherné. A je tu soukromí. Celé to tu máme jen pro sebe. Můžeme vyrazit na výlet. A je tu i kánoe.“

„Jak jsme si to mohli dovolit?“ zeptá se Craig.

„Bez obav. Zaplatila jsem to z peněz za to vystoupení v televizi. Je to můj dárek k našemu výročí.“

Zmateně se na ni podívá. „Jak ses sem vůbec dopravila?“

„Zavezla mě sem jedna paní z nadace.“

„Co je to tahle nadace?“ zeptá se Craig, Daisy ale mezitím odložila stále ještě plnou sklenici vína a zmizela v kuchyni.

Sedí sám u stolu na dřevěné židli s tvrdým opěradlem. Stůl je prostřený fakt hezky, napadne ho. Opravdu si dala záležet. Utratila ty peníze z televize – po letech jeho rýpání se konečně odhodlala tam jít – za tuhle týdenní dovolenou jen pro ně dva. *Opravdu se snaží*, pomyslí si Craig. Pak si vzpomene na Cabo, na Lilith, na blížící se odlet a na esemesky, které bezpochyby právě teď přicházejí a vibrují uvnitř jeho spícího telefonu. Tak co vlastně hodlá dělat? Otočí do sebe druhou sklenku vína.

Když odjížděl z New Yorku, všechno mu připadalo tak jasné. Jenže to bylo před čtyřmi hodinami a celou tou příšernou cestou. Teď je tady, je pozdě a on se chystá... udělat co? Pronést svou řeč, zlomit jí srdce, pak nasednout do auta a odjet celou cestu zpátky do města? Za tmy? Napůl opilý?

Pokud to má udělat, musí přestat s pitím. A teď ví jistě jediné to, že s ním přestat nechce.

Klid, říká si. Máš na to celý den. Letadlo odlétá až zítra večer. Lilith sice čeká, to ano, ale pochopí to. Tři roky života nejde zahodit jen tak z rozmaru – musí se to provést promyšleně. Dáme si večeři, to není potřeba kazit, a ráno si pak můžeme o všem promluvit.

Dobře. Nový plán.

S pocitem uspokojení si nalije další sklenku vína.

Daisy se vrátí do místnosti v kuchařských rukavicích a zástěře a v hlubokém pekáči nese celé kuře. Její vlasy, které v zimě nabírají spolehlivě nevýraznou hnědou barvu, mají zářivě plavý odstín vrcholu pozdního léta a ona je má na hlavě vyčesané přesně tak, jak se to jemu líbí nejvíc. V zelených očích jako by jí svítily plamínky svíček a tváře má zarudlé od tepla u sporáku. Vypadá šťastná, že je tady, opravdu šťastná, že ho vidí, pomyslí si Craig. Natěšená na celý týden.

A on musí uznat, že večeře vypadá dobře. Není si jistý, jak to dokázala, ale kuře je upečené do zlatohněda a je dokonalé, kůžička křupavá a ozdobená tenkými plátky citronu, jako z obálky časopisu – což je ta největší poklona, jakou Craig dokáže něčemu složit.

„Působivé,“ řekne.

„Něco takového jsme potřebovali, nemyslíš?“ Daisy si sundá rukavice a odloží je stranou, zástěru přehodí přes židli a dolije mu víno.

Craig si přes klín rozprostře ubrousek ze silné látky. „Potřebovali jsme kuře?“

Daisy se posadí. Znovu pozvedne sklenici. „Ne, tohle. Příležitost vypadnout. Nechat všechno za sebou. Být spolu. Jen my dva. Jako by na celém světě nebyl nikdo jiný. Všechno nejlepších k výročí.“

Připije jí, pořádně si lokne a pak sáhne po porcovacím noži. „Mám?“

„Prosím.“

Craig drží nůž v ruce, přichystaný pustit se do toho.

Odmílčí se.

„Tak co je to ta nadace?“ řekne.

„Slyšel jsi někdy o Zkoušce rájem?“

„Ne,“ odpoví. „Měl bych?“

Daisy se usměje. „Prostě to naporcuj,“ řekne.

Dává si třetí sklenku vína a náladu už má lepší, pomyslí si Daisy, zatímco on se uvelebí na vybledlé pohovce s květinovými polštáři. Jsou po večeři a nádobí je uklizené. Věděla, že Craig bude potřebovat skleničku nebo dvě – možná tři –, až dorazí. Na rozptýlení šoku. Překvapení nesnáší, ale tohle je důležité, uvažuje Daisy, tenhle týden, tahle dovolená. Bude to pro nás dobré. Právě tohle potřebujeme.

Tohle a tu zkoušku.

Stojí na špičkách ve dveřích otevřené skříně a prstem přejíždí po vysoké hromadě ošoupaných deskových her. Vytáhne z ní starou vybledlou krabici se Scrabblem, odklopí víko a položí ji před něj na stůl.

„Nesnáším Scrabble,“ prohlásí Craig. „To přece víš. Všechna ta hloupá neexistující dvoupísmenná slova jako *f-ň*.“

„Myslíš *f-í*,“ odpoví Daisy. „*F-ň* žádné slovo není.“ Nechá krabici Scrabblu otevřenou a vydá se zpátky ke skříně. „Co takhle Ouija? Třeba nám prozradí, co nás čeká.“

„V žádném případě,“ řekne Craig. „Jsme tu v úplný pustině. Ani mě nenapadne vyvolávat duchy.“ Podívá se do krabice se Scrabblem a uvnitř zahlédne přeložený kousek papíru. „Co to je?“

„Nevím. Pověz mi to ty.“

Craig lístek rozloží. „Je to jen pár vypsanych slov.“

„Jaká třeba?“